

[Victor Pürschel.]

Retten. Og det er jo det, som Grundlovsbestemmelsen i Virkeligheden gaar ud paa. Derfor er der efter min Mening heller ingen Grund til at tage særlig højtideligt paa dette Lovforslag. En enkelt Bemærkning vil jeg dog gerne gøre, nemlig den, at naar man nu endelig vilde give de paagældende Ret til at faa prøvet ved Højesteret, om den tilkendte Erstatning var rimelig, saa finder jeg, at det eneste naturlige, simple og ligefremme havde været ikke at lade Sagen gaa videre til en ny Taksation. Man har jo i Forvejen, det staar jo i Bemærkningerne, haft først en Taksation og saa en Overtaksation, og saa siger Højesteret, at dette her, det duer ikke, og saa skal man have en ny Taksation. Og dér vilde jeg gerne gøre opmærksom paa, at hvis det drejer sig om et specielt, et teknisk Emne, kan det ligefrem blive positivt vanskeligt at faa fremskaffet de fornødne uvildige sagkyndige til saadanne tre Instanser af Taksation — det kan meget vel tænkes.

Derfor er det eneste rimelige og rigtige i denne Situation, at man giver Højesteret Adgang til at træffe Afgørelsen i Erstatnings-spørgsmaalet efter de foreliggende sagkyndige Erklæringer, som til den Tid maa foreligge i Sagen i stort Omfang. Ellers kan man risikere at faa den Situation frem, at der foreligger en Overtaksation, og at Højesteret erklærer, at det ikke er den rimelige Erstatning, der er ydet, og derefter udmelder nogle Mænd til at afgøre Erstatnings-spørgsmaalet; disse staar jo frit, de er ikke bundet af Højesterets Afgørelse, og saa siger de maaske: Han skal ikke have mere, han skal endda have mindre end efter Overtaksationen. Man vil heraf se, at det er en ganske uholdbar Situation, man dér ender i.

Naar man vil lave en Ordning her, som ikke skal have Mulighed for at ende i noget, der altfor let kan kritiseres og slaas i Stykker, maa man tage det Skridt at sige: Det er Højesteret, der afgør dette Erstatnings-spørgsmaal. Højesteret afgør jo det ene udviklede Erstatnings-spørgsmaal efter det andet. Hvorfor i al Verden skulde den saa ikke ogsaa kunne afgøre dette? Jeg kan kun sige med et Citat af det gamle, smukke Digt, vi lærte i vor Barndom: „Det var for dem, det var for os en Gaade“.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Hasle har Ordet for en kort Bemærkning.

Hasle: Den Sagfører, som det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel havde talt med, maa enten ikke have læst Grundlovsforslaget, eller ogsaa maa han ikke kende den gældende Retstilstand. For det kan ikke være nogen udtømmende Beskrivelse af dette Lovforslag, at det blot lader det være Regeringen, der bestemmer, om en Sag kommer til Højesteret eller ikke. Den rigtige Beskrivelse maa begynde med, at efter den gældende Retstilstand kan en Sag slet ikke komme til Højesteret, men nu kommer der altsaa denne lille Breche i Bestemmelsen, som siger, at i visse Tilfælde kan Regeringen give Tilladelse. Det kan ikke være nogen udtømmende og loyal Beskrivelse af dette Lovforslag at sige: Det var en køn Retstilstand her i Landet, hvis man kun kunde føre de Sager, som Regeringen tillod — naar det er saaledes, at efter den nuværende Retstilstand kan man slet ikke føre Sager.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel har Ordet for en kort Bemærkning.

Victor Pürschel: Det smerter mig uendelig dybt at skulle være uenig med min udmærkede Kollega, det ærede Medlem Hr. Hasle, men det, den paagældende Sagfører vurderede, var det Fremskridt, der skete med denne Lov.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen har Ordet for en kort Bemærkning.

Hassing-Jørgensen: Diskussionen drejer sig egentlig om Grundlovsforslaget, og det skulde man maaske ikke komme ret langt ind paa. Denne Bestemmelse i Grundloven er, som det ærede Medlem Hr. Hasle paaviste, en ny Bestemmelse og en Indrømmelse til et Krav, som under den nuværende Tilstand ikke kan blive opfyldt. Jeg er for saa vidt enig med det ærede Medlem Hr. Hasle i, at selve Bestemmelsen i Grundlovsforslaget ikke er tilfredsstillende. Jeg tror, det ærede Medlem og jeg kunde blive enige om, at der i Stedet for